

PAPIRUS

—Sí, ja el tinc aquí; però jo segueixo igual. *Capficada*, ja els ho diré!

LA MÁQUINA PREDILECTA!!...

Demaneu la prova a

ORBIS, S. A. - Balmes, 12

TEATRE COMIC

Tota els dies: Extraordinari ària
BARCELONA EN RODOLINS
Vista per fora y per dins

POMPEIA

Tota els dies: Grans concursos de rumba, prenent-hi part les artistes *Perla Mora, La Cleo, Perla Malagueña, Adela Puerto, Argentinita, Orlia y Carmen Fontán*.

ROYAL CONCERT

Pepita Mijares - Bella Charito - Ideal
Coralito i Niña Utrera

NOVELTY

El famós temple de l'alegria i de les veles més ben formades. Tota els dies, tarda i nit, admiraran les més aplaudides estrelles del music-hall.

MONTE CARLO

Estrella: **CARMEN CABALLERO**

TEATRO NOVEDADES

(Circó equestre)

Grandes funcions todos los dias tarde y noche
Gran éxito de los pollos comediantes
Todos los semanas grandes debuts

EL VOSTRE CALÇAT tindrà **TRIPLE** durada posant-hi mitges soles i talons de goma, que col·loquem a preus reduïdíssims. — Clases superiors. — Mitges soles de goma, des de 3'50 pessetes el parell, col·locats. — Talons de goma, des d'una pesseta el parell, col·locats. — En fan remends de tota mena a preus limitats. — **RAPIDESA i ECONOMIA.** — **RAMBLA DEL MIG, 35 - VA BIEN.** — **DOLÇA, 10 - HORTA.** — **TORDERA, 25 - GRACIA** :: :: :: :: ::

LA CASITA BLANCA

Habitacions luxoses. — Confort modern. — Carrer Ballesteros, n.º 103. Telèfon 197 G.

SI US AGRADA REMENAR

En totes les ocasions
veniu-me a comprar els bastons
que'n tinc deu mil per triar.

FABRICA: Passatge Bascardi (Rambla - Plaza Reial)

ALQUILER DE MUEBLES
CAMERA SEVILLANA

Paseo de Gracia 101 (Rosellón)

Llegiu cada dijous **XUT!**

CICLOS SANROMÀ
MOTOCICLETA - SUN

LLEGIU TOTS

GAMIANI

La gran obra d'En Musset

Preu: 1'25 pessetes

Redacció i Administració:

Carrer de Barbarà, 15

Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 2753 A

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptes. 3'—

Estranger 4'50

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
seus autors.—No es retornen els originals.

que la major part de la culpa del que els passà, la tenen ells. El fet evident és que van ésser ells els que la van pendre... Es veritat, o no?

Si no l'haguessin presa no els hauria passat res. Ja se sap que la *llet presa* és dolenta.

La calor excessiva és causa de mala llet. Jo, a l'estiu, sempre en tinc. Quan el *dicho* assegura «pel juliol, ni dona ni cargol», ja sap el que es diu. Això és tant com dir: «Pel juliol res de lleteta!» Si no és fresca, es posa malament a qualsevol. Hi ha dona que a conseqüència d'unes gotetes només, de llet calenta, se li posa un païdor com un bombo de jazz-band. Per això les dones que saben de què va, així que la veuen venir, s'enretiren. D'aquí ve aquell cèlebre crit de «me l'apartes!» que exclamen de vegades els vius o els que volen fer el viu. «Me l'apartes!» vol dir: Alto la llet! o via fora!! Una gota de llet pot ésser solament una taca—que si és sense sucre, es treu—però també pot ésser una criatura i si és cert que a moltes dones no els ve d'una taca més o menys, també ho és que a totes els ve d'una criatura.

Aquests desgraciats de Sant Culgat—als quals desitgem un prompte restabliment—si no són de cap germadat,—no sabien que hi ha moltes èpoques durant les quals no pot entrar ni una gota de llet al cos. L'accident els va venir per massa confiats. Ignoraven que quan un *menos* s'ho pensa salta la llet.

Sembla mentida que un producte tan universalment conegut tingui aquestes sorpreses! Sembla mentida que una substància que admirem així en els pits abundosos d'una dida, o de dugues dides, o de *ene* dides de la plaça de Catalunya, com en les plàcides, macilentes, suaus i ultra urbaníssimes burres de la llet del carrer d'en Robador, amagi aquests desoris intestinals i uterins, per dir-ho tot en una paraula!

Heu vist res més infantivol, més del «Juanito», més bíblic, més barceloní de l'Emili Vilanova i del teatre d'en Pitarrà, que una burra, dugues burres o *ene* burres de la llet? Quina cosa d'Arcàdia, de ègloga virgiliana, de flauta i de pa! Quina cosa més de cà la Josefina, aquesta miraculosa substància de la llet, que sempre surt sol·licita i bronzenta de tot arreu per a fer la felicitat dels homes i sobre tot de les dones!

Si no fos que em dirieu que estic massa de llet, acabaria aquesta crònica amb un sonet de catorze litres a la llet de cabra, que és la llet dels que paguem.

M'agrada tant que fins me la pendria en biberó.

L'altre dia, a Sant Culgat, van envenenar-se seixanta o setanta persones d'una mateixa família a conseqüència de la llet.

Sempre ha sigut la llet un tema que ens ha temptat extraordinàriament. Crec que de les poques coses que en aquest món valen la pena d'ésser tractades seriosament, una d'elles és la llet.

I no dic també el *mató* perquè quan dic llet ja van englobats els derivats d'aquesta miraculosa substància. Opino que no tenir per a la llet tots els respectes i consideracions és cometre un greu manament. De la llet ve tot; ja ho diu el cantar:

«De la leche sale el queso
y del queso los quesitos
y del guachindango grande
salen los guachindanguitos.»

En la meua adoració sistemàtica per a la llet, arribo a sentir respectes i veneracions per al *Kefir* i pel mateix *yughurt*, que en el fons no són altra cosa que llet agre.

Jo ara, aquí al cafè, estic escrivint tranquil·lament aquestes consideracions que no tenen altre valor que el de literatura de cafè—cafè amb llet—i penso, però, que si en lloc d'ésser un senzill sentimental de la llet, fos un tècnic alemany, en podria fer un llibre. Qui sap el misteri que hi ha en una gota de llet? Una senzilla goteta als pantalons pot dur fins una separació de cosos—parlo en termes matrimonials,—quant es quantes vegades hem trepitjat gotes de llet que enclouen potser poemes més grans que la *Iliada* o que matar a un pare?

Però no ens hi encaparrem que tampoc en traurem res. Acabariem per posar-nos de mala llet.

Aquests desgraciats de Sant Culgat que van intoxicar-se, no van pas estar de llet... Però confesso—i no creieu que ara vulgui fer una defensa de la llet en contra d'ells—confesso, dic,

ENTREMALIADURES DE LA NATURA

Ses excel·lències don Josep Rixafreda i Malparit, home d'anys, i donya Isabel Kony de Rekony, bellesa de vint-i-dos estius, gosaven, en el sant llaç del matrimoni, l'honorable títol de Marquesos de Sant Boi.

Per una entremaliadura de la mare Naturalesa, en tretze mesos de matrimoniats, encara, la senyora marquesa, no havia concebut, de sos amors, el fruit; ço que, al senyor marquès, li feia posar, sovint, una cara de tres déus, pensant en la manca de successió al seu marquesat.

I el senyor marquès de Sant Boi deia que posseïa una dona xorca. I la senyora marquesa deia que el seu espòs restava... dessubstancià. Fos com fos, el cas era que el futur marquès no esdevenia per cap viarany de mare, fent que s'ensenyoris la melangia en l'amortuït matrimoni, a la manca de la nova vida.

Per a esvaïr les tristeses, la marquesa, prèvia autorització de son espòs, encomanà que, un sabut pintor es presentés per a executar, a l'oli i de tamany natural, el seu retrat.

Així, un xardorós matí de juliol, cert artista, famós en retrats femenins, posava els peus en el palau dels marquesos de Sant Boi; i anunciada sa personalitat, la senyora marquesa el feu entrar.

Era, ell, un vertader tipus mascle: jove, farenny, magestuós, atraient, curull de vida, i d'un mirar hipnotitzador, reple de lascívia...

—Podrà esperar un moment al meu espòs, senyor?

—Amb moltíssim gust, senyora marquesa.

I besant l'artista una de ses mans, s'assegué en un silló, davant per davant d'on ella estava asseguda en

artística otomana.

Mentrestant, la marquesa veia en el pintor el màxim de la bellesa que la Natura pot ofrenar a l'home, en totes ses propietats; i el contemplava fixats sos esguards en els d'ell, com hipnotitzada, i sentint certa emoció... dient per a sí: —Quina formosura!—L'artista, per igual, veia en ella, sols la femella a l'home destinada; i la veia jove, fresca, formosa, amb desig de desfullar-la com una rosa, a petons, gosant-la en ses exuberants formes... I així, a l'unisson, sentien l'instint carnal de la bèstia humana. Sugestionat nostre artista, instintivament i sense preàmbuls, s'aixecà de sobte adelantant-se vers la dona, qui, sense fer pressió de cap mena,

ofrenà son preciós cos a la... deesa Venus. Sense paraules, sense mirades, en un instant, bo i abraçats, gosaren les delícies d'un amor carnal amb tota sa magnificència.

Consumat el desig, restà cadascú en son lloc primitiu, com si res hagués passat, esperant l'arribada del senyor marquès de Sant Boi, brillent, emperò, en els esguards de nostra parella, la satisfacció de la bèstia...

En trenta dies quedà terminat el retrat; una obra artística, admiració dels marquesos per son real parescut... i com no, si fou pintat amb l'inspiració de l'ànima... i del cos!!

Es despedí dels marquesos nostre artista, i per un mai més posà sos peus en llur senyorial estança; ni la marquesa tingué desig de veure'l més... El fet de... l'otomana fou altra entremaliadura de la mare Naturalesa... i res més.

Esdevingué el mes d'abril; el portador de la Primavera; i el portador, també, aquesta vegada, d'un marrec com un pom de flors, nat del test de la senyora marquesa, amb gran satisfacció del seu espòs, qui, ben ditxós, posseïa el successor del seu honorable títol...

En la cambra de la marquesa-mare anaven, d'ací per allà, la llevadora, les auxiliars, els metges, les serventes; i disposant ordres el marquès, per no interrompre l'èxit del part, el qual es presentava satisfactòriament.

Ja a la llum del sol la nova vida, la posà, la llevadora, als braços de la mare, pronunciant aquelles clàssiques frases de quasi totes les llevadores:

—Miri'l, que és formós! La mateixa cara del seu pare!

I aquesta vegada, prou digué la veritat. «La mateixa cara del seu pare». Sí; però... no la de sa excel·lència el marquès de Sant Boi.

Consummátum est

FRA ANSELM TAROT

UN CAS

Un amic nostre que ha estat a França ens diu que a totes les estacions que ha passat, ha sortit a la finestra per a veure a un tal Rut, que sempre anunciaven i diu que no el pogué veure.

A la cuenta el xicot sentia cridar: Messieurs... en Rut! (Messieurs, en route!) I està clar: el buscava.

PACIVA FEMENINA

(PER A DONES SOLES)

ERA molt difícil, anys enrera, trobar noies, no ja il·lustrades, sinó que posseïssin les nocions més elementals de la cultura, dones la que sabia llegir malament i posar la seva signatura confosa i estrafeta com un gargot, ja podia presumir de *marisabidilla*.

Avui ja és una altra cosa; la difusió de la cultura femenina és un fet indiscutible que ha canviat fins l'aspecte de les jovenetes actuals.

La qui més i la qui menys té la imaginació plena de cabòries literàries que la impulsen a compondre un tipus original, i així les veiem passar per la ciutat fetes unes portades de novel·la, que resulten molt decoratives.

Avui la dona, sobre tot la dona jove, llegeix i fins n'hi han que com jo tenen la gosadia d'escriure. Però no en fem cabal de les que tenim cebes; anem a tractar de les que es limiten a saturar el seu esperit amb les influències de la literatura moderna, per a estudiar un nou caire de la dona.

Jo, que aplaudeixo la costum de llegir, crec que no ha d'influir massa en la elevació del nostre nivell intel·lectual. Entenc també que no ens fa cap falta; és més: que un excés d'intel·lectualisme ens perjudicaria.

Sortosament, a les dones no ens dona per les ciències exactes ni per la filosofia, doncs a la que per desgràcia se li desenvol·len semblants aficions, és com si li hagués nascut una erisipela al cervell.

Ai de la noia que està preocupada amb el binomi de Newton, o bé amb la teoria de la relativitat! Ja es pot dir que es quedarà per vestir sants, si no topa amb un entomòfil i amb un esperantista.

I es comprén; vostès facin-se càrrec de lo agra-dosa que deu resultar una xicota que a l'escollar una flamejant declaració d'amor, contestés:

—Jove: em sembla que el seu concepte de l'amor no està d'acord amb la teoria d'en Descartes. Ja veurà, discutim-ho això.

Sortosament, torno a dir, les noies aficionades a la lectura tenen preferència per les novel·les i dintre d'aquest gènere, pels autors eròtics i sentimentals, o siguin aquells que saben fer vibrar els dos sentiments més arrelats en el cor de la dona: l'amor i la pietat.

Gràcies al públic femení, avui ocupen el primer rengle dels èxits editorials les obres del *Caballero Audaz*, de l'Inscia, d'en Retoma, i molts altres, que

es complauen en despertar sensacions de voluptuositat i de tendresa.

A la dona que ho sigui d'una manera integral, de cap a peus, no li aneu amb cabòries ni amb problemes; parleu-li d'amor; del d'ella o del de les altres, i us escoltarà amb atenció.

No sé qui va dir que l'amor per l'home és un episodi de la seva vida, mentre que per la dona representa tota la vida.

Això és tant cert que no ho pot ser més.

La dona que no senti curiositat per conèixer una aventura d'amor, ja podeu dir que ha equivocat el sexe; ja no cal que la tracteu amb galanteria perquè s'ofendrà.

Parleu-li de feminisme—que és lo menys femení que hi ha—i prometeu-li que a les vinents eleccions ja tindrà vot. Mes no li parleu d'estimar, perquè no hi entén pilota.

ISABEL

CONTESTES

Dogaresa: El signe més evident de que ell l'estima, pot observar-lo quan es queden sols i s'entre-guen a n'aqueixes carícies tan expressives que em conta. Si no li fan efecte de bon principi, és que vostè no l'interessa prou.

Els homes quan senten verdadera il·lusió per una dona, no més d'estar al seu costat ja es posen en condicions d'arribar a tot arreu. Faci la prova i m'ho sabrà dir.

Kimeta: Aqueixa amiga que la petoneja amb tanta afició, és que deu volguer *cuinar* amb vostè.

Si això li plau, tiri endavant, que per lo que em conta és tot segur; ara, si no li agrada, lo millor és evitar les ocasions dissimuladament.

Lluïsa: Si el seu xicot és tonto, serà inútil que vostè li dongui peu, ni que prepari les ocasions. Lo millor que pot fer és cercar-ne un altre de més espavilat, lo qual si vostè és bonica, com crec, no li serà gens difícil.

Violeta: Segurament que aquest noi de catorze anys a qui vostè omple de petons ingènuament, deu passar moltes angúnies i és per això que fa tantes ulleres.

TOT PER LA MORAL!

A Filadèlfia, segons ens diu un viatjant de serpentina que acaba d'arribar d'aquelles terres, s'ha constituït una societat per a vetllar en pro de la moralitat de les famílies. Dita societat es denomina «Lliga de les Costums Pures» i es fica per tot, per a fer propaganda i arreglar coses esguerrades.

Ens conta nostre amic, que és més formal que un atac de feridura, que fa uns quants mesos, cap allà a les set del matí, un senyor, formal, vestit de negre, jove encara, va trucar a casa de la senyora Hudson, que en aquella hora encara clapava.

La raspa, mig dormida, anà a obrir.

—A qui demana?

—Viu aquí la senyora Hudson?

—Sí; però és al llit. Tindrà que venir més tard.

—Faci el favor de cridar-la. Es tracta d'un assumpte molt greu, però molt.

—Es que...

—Corri. Està en perill la vida de la seva mestressa. Despertí-la i digui-li que tinc de dir-li quatre paraules. Ah! I si el senyor Hudson dorm... procuri que no es despertí. No convé que se n'enteri.

La minyona, alarmada, complí l'encàrrec i

—Em sembla, Margarida, que se li ha agafat l'arròs.

—Doncs miri, que no haurà sigut per falta de remenar.

als pocs minuts la senyora Hudson—que era un gran tipus, val a dir-ho—es presentà, envoltada en una àmplia bata...

—Es vostè el que m'ha fet llevar tan a corre cuita? Què passa? Diu que la meua vida perill?

El senyor vestit de negre, mirà si estaven sols i al veure que la minyona se'n havia anat, es tragué un paquet de cartes de la butxaca i digué:

—Vostè, senyora, coneix aquestes cartes?

—Déu meu!—respongué ella, tornant-se de mil colors.—Qui les hi ha dat?

—Les coneix, oi?

—Son meves!

—I dirigides a un jove..

—Deu del cel!

—Doncs, bé...

—Ja comprenc. Es un chantage. Quant vol?

—S'equivoca. Sóc membre de la «Lliga de les Costums Pures» i vetlo per la pública moralitat. Estic disposat a tornar-li les cartes, si...

—Què? Digui!

—Si em jura rompre aquestes relacions criminals.

—Sí, sí! Ho juro.

—I ademés, si em facilita el nom de dugues amigues seves que hagin sofert el mateix censurable extraviu que vostè!

—Ah, no! Jo traïr a mes amigues? No. Mai!

—Bé, està bé. Esperaré que el seu espòs es llevi i...

—Vostè serà capaç d'això?

—Tot per la moral, senyora. Què? Es decideix a donar-me aquests dos noms?

—Si no tinc més remei! Apunti: Clara Brown... Colgate Street, 169...

—Eh?

El senyor vestit de negre s'havia tornat groc com la cera...

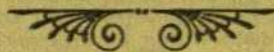
—Ja sap lo que diu, senyora?

—Què vol dir?

—Es... que... aquesta es la meua dona!

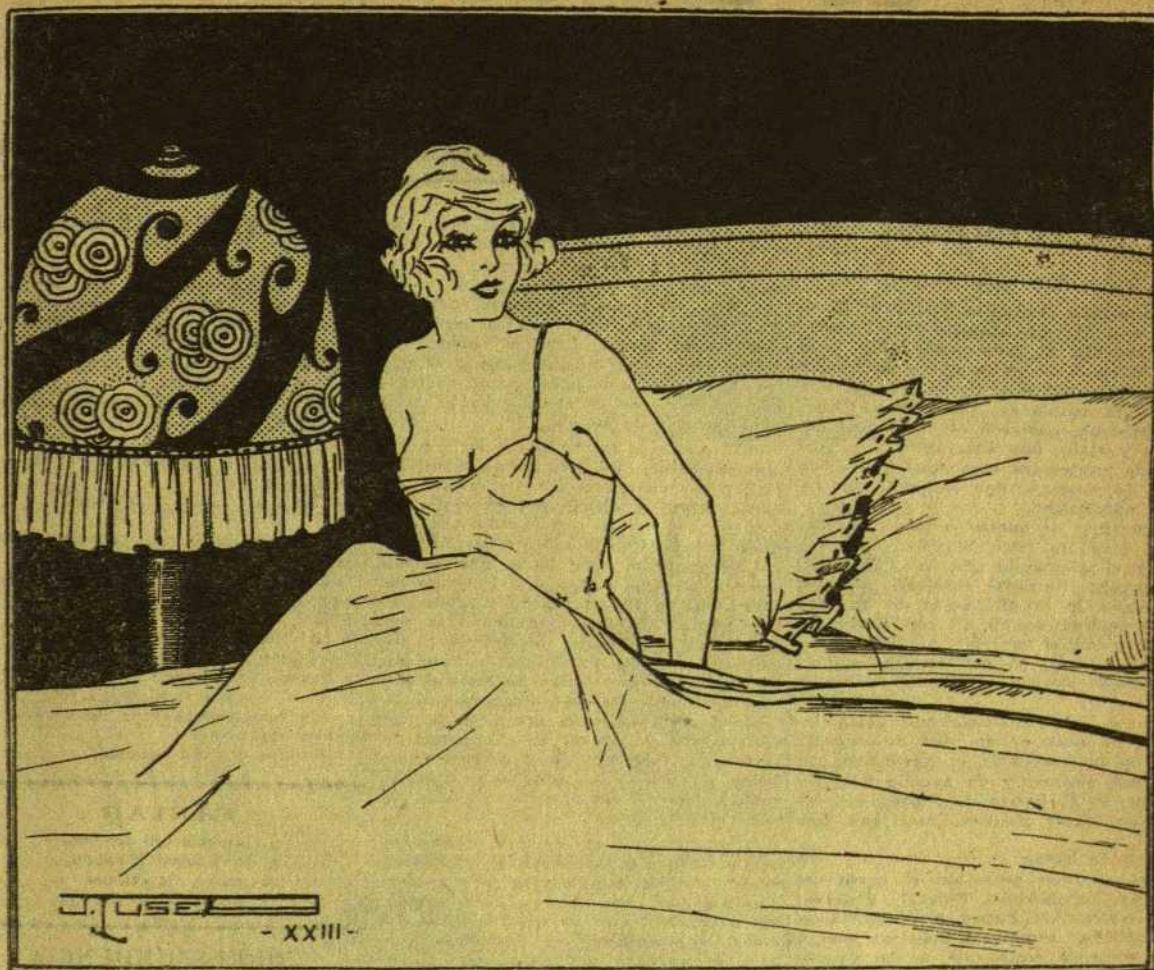
La senyora Hudson es clavà a riure amb tota l'ànima.

Tot per la moral!

QUIN PECAT!

Predicant un capellà sobre si als noiets de cria les tocaven el... que sia, les minyones, amb la mà, en alta veu exclamà:
—No ténieu perdó de Déu!
Ja sabeu bé lo que feu, porques, brutes, descarades?
Doncs esteu tan condemnades com si toquéssiu lo meu!—

—Jo, quan per la nit penso amb ell, en fa l'efecte que ja sóc casada. Tin a-n-ell al dit...

L'ENDEVINALLA D'EN CARLETS

En Carlets Vallromanes era un xicot de lo més corrido que existeix. Sempre en tenia una per dir; i les noies que el coneixien, tan bon punt el veien, li demanaven que els contés algun conte, ja que ell era el rei de la grimègia.

Cert dia, amb motiu de celebrar el sant de la noia gran d'un fabricant de taps de suro, estava la casa plena de gom a gom, i després d'haver ballat varen descansar una miqueta, ratet que varen aprofitar les noies per demanar al cèlebre Carlets que els contés alguna cosa.

Després de molts precs, per fi les va complaure. I va començar:

—Avui vaig a explicar-vos una endevinalla...

—Ai! Sí, sí!—varen fer les noies, totes contentes.—Una endevinalla va a explicar!...

—Quina és la cosa, rodejada de pèls, que es belluga, i humida per dintre?

Totes les noies varen tornar-se vermelles, i les més grans reien dissimuladament.

—Us doneu?—va fer ell.

—Sí, sí!—exclamaren elles.

—Doncs, l'ull.

—Ai, sí!—varen fer totes.—Es veritat. Està molt bé, Carlets, molt bé!

I la cosa va quedar així.

Al cap d'un any va repetir-se la mateixa festa, i poc més o menys hi assistiren els mateixos concurrents. I varen demanar-li que els expliqués alguna cosa.

—Bé—va fer ell.—Veurem si sabran aquesta endevinalla. Quina és la cosa, rodejada de pèls, que es belluga, i humida per dins?

Les que tenien memòria, varen ser eixerides i van cridar:

—Ja ho sabem! Ja ho sabem!

Què és?—els preguntà.

—L'ull—varen dir varies.

I en Carlets, tot seriós, respongué:

—No. Lo que us pensàveu l'any passat.

NINUS MAKAKAFU

Año I

Director: BUENDIA Y GASSOL

N.º 1426

NOTAS POLITICAS

(Para toda mena de gustos)

El conocido periodista Pedro B. Otero y el pundonoroso abogado Galo Pando, han visitado al Gobernador civil para hacerle cinco de su propósito de fundar un partido nuevo de trinca, que se dirá «Grimegia catalana». Con aquella labia que habillan, garlaron del programa del nuevo partido, que comprende una porción de puntos, ya que todos los de las casas de juego se han adherido con regular entusiasmo.

Auguramos al nuevo partido, mientras no la diñe, un éxito despreciable.

—En el manifiesto que la Agrupación Cosmopolita Nacional encolomó al país, se dejaba ir la afirmación de que las clases pasivas hacían ali con ella y de esto protesta el conocido jubilado Macario Espolsasaca, en un artículo que no publicamos porque está lleno de bestieras.

Dice el señor Macario que quien ha dicho tal cosa es un mal desocupado, pues los que están en la Agrupación, si bien son pasivos y de aquello más conocidos en el barrio de Atarazanas, no son las clases pasivas, pues aun hay clases.

Ya se lo harán.

—Ha quedado enllestido el censo del Partido Republicano Federal Histórico de Barcelona, el Putxet y su provincia. Los afiliados suman 16 más un menor. Para dirigirlo como cale, se ha elegido un comité del que forman cargo 15 correligionarios.

CELS TIRA

DE TODO UN CHICO, O EL SOSTEN DE LAS FAMILIAS

(En esta sección, que se ha empescado nuestro director, que no tiene pan en el ojo y la sabe kilométrica, publicaremos un pedo de consejos, recetas y advertencias que harán tropa. Las amas de casa, las de llaves y las de cria deben guardar estos consejos, pues de veces sirven bien bien.)

Para las manchas de huevo. Aun cuando el líquido que sale de los huevos muchos golpes hace una mancha en la familia, no es a esta mena de tacas a las que nos referimos, sino a las de roviejo, que te dejan señal de que lo has comido herrado y hace feo. Cuando uno fila a uno con tacca de huevo, se siente detective y endevina que ha comido ídem sin servilleta. Para evitar esto, que es muy empipador, lo mejor es beber los huevos en porrón, pero si la mancha ya está, lo más a la hora es tirar un rajolín de aceite sobre ella. La mancha de huevo desaparece como un juego manucuro. ¿Qué queda la de aceite? De esto no hablamos ahora.

Ecbas = la catalana. La baba es un plato de aquello más alimenticio, que a las mujeres les vuelve tarumbas y las engorda que es un contento. Pero a pesar de ser indigesto hasta la cabeza de arri-

ba, si se comen con aquel cuidado no hacen mal y satisfacen. De primero hay que escogerlas, ni muy tiernas ni muy viejas. Las muy tiernas no atipan y las viejas no te llegan a la panza. Una vez escogidas, que no estén fufas ni corcadas, con huevos duros, nabo y conejo del día se confecciona un guiso que dice vol-vamos. Ahora, que para evitar indigestiones, lo mejor es cuando hacen xup, xup, sacarlas de la olla.

Para parar en las bajadas. Todo aquel que la habille de bicicleta—que es un bici como cualquier otro—y monte so-vinto, sabrá lo difícil que es saber deturarse cuando ha comenzado una sabrosa bajada. Uno ya querría decir basta, ya, pero va bajando hasta que se encuentra al cabo de abajo y Dios nos en-guarde de un ya está hecho. Muchos golpes, por no haberse parado en la bajada, uno se la carga de valiente y recibe del carpón. Para evitar tanto estropicio, les vamos a dar un consejo que vale bien bien por tres. Pararán con seguridad si buscan una máquina que no sea vuestra y sale el amo a mitad de la bajada. Desmontaréis y guillaréis, me juego un pez. Y si esto no es posible, gastad buenos neumáticos. Siempre se evita el estropicio.

Para enrecordarse de las cosas. Los que sean débiles de memoria, que hacen un nudo en la camisa y no se enrecuerdan por qué caral lo han hecho, deben aprender esto, que va de 1.ª. (Esto del nudo lo inventaron las llevadoras, que para enrecordarse de nosotros nos hacen un nudo en el ombligo.) Quieren, por ejemplo enrecordarse del número 14. Pues es de aquello más sencillo. Piensen en los sabios de Grecia, en Pahlisa y Morera y en las ostras de Marennes. Los sabios de Grecia son siete, ¿oy? Pues ya tenemos 7. Pahlisa y Morera son maestros, ¿verdad? Pues 7 más 3 igual 10. Y las ostras, en francés, son huitres, ¿no? Hu i tres es igual a 4. Ya está: 10 más 4, igual 14. Ya ven si cuesta poco...

DEPORTIVAS

UNA GRAN PENSADA

Un generoso anónimo, cuyo nombre no diremos pas, pues nos jugamos un pez que nuestros lectores lo habrán conocido todo seguido, ha tenido la pensada, de aquello más deportiva y profiláctica, de organizar una carrera de 1.200 kilómetros, entre Barcelona y Londres, reservada únicamente a las mujeres embarazadas. Los hombres, aunque se encuentren en este estado, no serán admitidos.

En la meta de salida se sellarán los vientres de las corredoras. A la primera que llegue a la de llegada con un marree en brazos, se le dará mil libras y un biberón.

Se prohíbe a los espectadores tocar las metas.

JOVEN

desea plaza de yerno en casa rica. Razón: Bética, 60. De 6 a 9.

DEL CAPAZO FILOSOFICO

—¿En qué se diferencia uno vestido de etiqueta a un vidrio que se rompe?

—En que este ¡chic! y aquél ¡chac.

—¿Por qué no le gusta exagerar al que tiene ojos de pollo?

—Pues porque no le gustan las cosas llevadas al extremo.

—¿En qué se parece una ex-bailarina a una lavandera?

—Pues... en que ¡ra y lava!

—¿Y Barcelona a un corrido que ha ido al Diorama con una flavia?

—Pues es que ha tentado por aquí, ha tentado por allí...

—Lo que se hace en el cine, ¿por qué le gustaría a un burro?

—Porque ¡s'hi-bada!

—¿Cuándo se entierra a un general con honores militares?

—Después que ha muerto.

CANTAR

Si un día yo te quisí
y tu madre lo supió
la culpa la tienes tí
de no casarte con yo.

CORRESPONDENCIA

K. Agasuka.—Envíe pañes y lo demás son truenos. ¡Ah! Y de aquello de su esposa no haga cabal.

Mis Thos de Peth.—No, señora. El Baile del Real Patrimonio no es una danza moderna. Usted bada.

Pelayo de Sos.—Yo, de usted, por detrás. Una culerina.—¡Uva! Entre el castellano y el catalán hay una lengua entre medio: la de los coros de Clavé. Aquello de «nocha sin part» y «cala vantana tapen», son ejemplos.

Sacañó.—¡Que llevará pocos de capellanes al entierro!

Lus O. Paca.—No. La capa pluvial que gastan los capellanes no tiene nada que ver con la de nubes en día de lluvia.

Farrellat y Ca., S. en C.—No puede es-bir de pieses en si una mancha de tinta en la cloaca puede llevar al otro carrio; pero si que sé bien bien que Napoleón la diñó de «una tacca al cap»...

Clara Bas de Cos.—La han ensibornado. En el campo, si de acaso, faltarán braceros, pero no braseros. No es todo uno. Un republicano.—Dice usted una gofa al asegurar que nunca ha lamido el de trás de los reyes. ¡Y cuando engrancha los sellos a las cartas?

Paca Tilla.—Se ve que usted no estaba al tanto si se cabreó porque su novio le dijo «pera maduras». ¿No sabe usted que la pera madura es maca?

A. Sánchez Díaz Pérez de Martínez.—Para que sus obras den la vuelta al mundo, lo más encortado es que se ponga a fabricante de maletas.

BIBLIOTECA

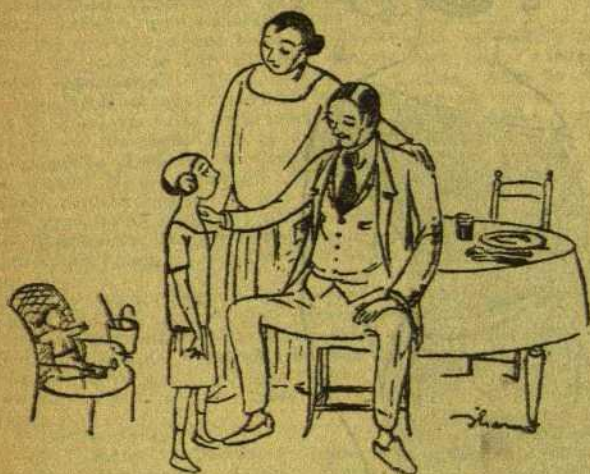

—Jo, d'aquest diari, Mercè, en venc una mà cada vuit dies.
—Doncs jo, amb la mà a la setmana... no faig cap negoci.

CONVERSA

—Es tossut com un bou...
—Com un bou? Ja sé de qui parlen. Del meu marit...
(D'El Hogar Argentino.)

PREAMBULS

—I què diries tu si et demanéssim un germanet, a París.
—Doncs diria que a la mamà se li posarà la panxa grossa com una ballena...
(De Le Journal Amusant)

—Ahir a l'Exposició, hom mirava molt els teus «quadros».
—Oh! Això m'agrada...
—Sí... eren els únics que es podien veure, perquè quasi bé tota la gent es posava davant dels altres...
(De Le Journal Amusant)

—Sempre coqueta la marquesa... I es va defensant...
—Es clar! No hi ha ningú que l'ataqui...
(De Le Rire.)

L'ACCIDENT

—Sí, noia. Vàrem tenir un surt molt gran. Figura't que ens va caure el llum de l'alcova damunt del llit!
—I et va fer mal?
—A mi, no; però el meu home té un blau a l'esquena!
(De The Humorist.)

—Ja veus com te trobes! I ara, què faràs? L'amor, l'amor... No és precisament això que fa augmentar la panxa!
(De Sans Gène.)

EL REGNE DE LA TABOLA

TEATRES - MUSIC-HALLS - ESPORTS. ETC.. ETC.

XAFARDERIES TEATRALS

ESTEM en plè regnat dels *bolos* i de *las bolas*. Les companyies líriques que porten «La Monteria» i compten amb un baríton més o menys pinyolaire, es cansen d'escampar el «Hay que ver!» per Matafaluga d'Abaix i Vilafresca de Dalt.

Els de *vers*, encara que menys sol·licitats, com que no són senyors de tant preu, també arrepleguen algun *bolitxo* escaducant per anar a fer «La Cabana de Tom», o «El Saldoni i la Marguerida» a Sant Boi o a Viladecabris.

Ara, que de tot això no n'hi ha per res, doncs més de la meitat dels sacerdots de Talia diuen missa a la Rambla i en comptes dels *bolos*, cultiven *las bolas*.

Aquestes *bolas* fan referència a la prop·vinent temporada de Tardor i d'hivern, que per la gent de teatre serà una època bastant *fumuda*; una mena de temporada de les vaques flaques, pel que es veu a venir.

Ara com ara, es compta amb els negocis del Nou, del Victòria, del Còmic, de l'Espanyol, del Romea i del Poliorama, que començaran a darrers del mes que ve, si Déu i els empresaris volen.

Diem això, perquè hi ha una maror que fa posar els pèls de punta; i es tem una indefinida prolongació del tancament actual si els músics, coristes i dependències segueixen posant-se de cul a la pared—com se sol dir.

Nosaltres ja suposem que aquesta és una actitud defensiva per por de que no els donguin... les degudes satisfaccions; però també ens fem càrrec de que si no deixen la assistència, rebran molts que no hi tenen cap culpa.

En fi; *lo que fuere sonará*, que deixa aquell trompa.

I com que l'únic teatre que aguanta el *tipo* és el Còmic, del Còmic hem de parlar. No cal dir que segueix entretenint al públic la revista estiuenca «Barcelona en rodolins, vista per fora i per dins», gràcies a l'esforç meritíssim de les segones tiples; les heroïnes de l'espectacle, i a la bona voluntat d'en Gómez Rosell, de l'Esquefa, d'en Besit (Mariano), de l'Agudo i de tots els demés que hi posen el coll.

Darrerament han estrenat una opereta titulada «El doctor Máximo», que serveix per curar el mal humor fins dels acreedors del Banc de Barcelona.

Làstima que ara que allò s'anima, tingui de guillar la companyia cap a la terra de les xufes...

L'HOMÉ DE LA CONXA

MUSIC-HALLS

Hi ha tancament de portes com si es tractés d'una vaga revolucionària. Certament passem per una vertadera revolució papitesc. Tothom tanca. Fins el jardí d'estiu de l'Eden Concert ha fet l'ànec i allò està a

«piedra y lodon».

Quina tristesa, fillets meus! Tanta broma com hi ha fet Barcelona a l'Edèn!

Al Folies Bergère, amb la revista «De la Rambla al Paralelo», va tirant. Es tracta d'una revisteta de circumvalació.

Al Moulins Rouge, la Carmeta Reyes agrada molt. Ara es fa amb un jove ex-lerrouxista, que al conèixer aquesta «reial» mossà, es va passar a la monarquia, jurant la Constitució. Volem dir que va a anar de cap al tortell.

Al Royal, patateta tendra. Al Pompeya, figa barata, a dojo, regalada. Al Novelty ha debutat de nou la Ofèlia, que ara es diu Ofèlia de Santander; ensenya fins el rebut de l'inquilinat.

Al Monte Carlo, que és una mena de «monte de Venus», hi ha una munió de xicotes que van molt bé; però que no es deixen treballar el *cuento*, si no se'ls hi dona poc menys que promesa formal de casament.

Es clar que nosaltres passaríem per tot i els hi donaríem, vaia si els hi donaríem.

BANYES I BANYUTS

MOLTA gent hi ha que compara els partits interessats de fútbol amb les curses de braus; sobretot en quant a l'entusiasme en què s'ho mira el públic aficionat i al modo amb què s'ho pren «a la valenta». No discutirem sobre això; no volem discussions xorques; el nostre lema és la barrila i d'aquí ningú ens treurà.

Però sí que no podem deixar de fer constar, per a que arribi a saber-ho fins l'últim nebot del penúltim ministre dels de menys importància, que a voltes hom no sap si l'art de la còssa fa vacances a l'estiu per ésser un joc propi del temps del fred, o si l'arte nacional, que no pot actuar a l'hivern, resulta que a l'estiu se sent afectat de la calor.

I diem això perquè en ple estiu, malgrat la seva clausura oficial, veiem interessants partits futbolístics, i, en canvi, en mig de la calor, no podem veure més que *corridos* minces, no obstant el tan bescantat gran sol de la nostra *patria grande*.

Si pel resultat de la festa taurina del passat diumenge haguéssim de deduir la temperatura del temps que estem, diríem que el termòmetre s'equivoca o que està espatllat. Allò era propi del temps de les mosques blanques, que solen caure del cel pel gener!

Els braus, del portuguès Palha, eren tots ells mansos i difícils, exceptuant només el tercer perquè tota regla té excepció, però fent notar també que el quart i sisè es degueren foguejar per a no mancar a la regla de que tota tirallonga té els seus extrems.

En Pedrucho, el que hauria d'ésser l'heroi, més poruc que un nen quan li parlen de fantasmes; i en Correa-Montes, aquí caic, aquí m'aixeco, logrà per fi una ovacioneta. I l'últim, en Bogetà, aquest truc fou el primer i s'emportà una ovacionassa, la «vuelta» i l'orella.

Un *mono* qualsevol i un capitalista, encara més *mono*, baixaren al *redondel*... a rebre. En això se semblaren als picadors i banderillers que ho feien ben malament.

I prou. Ah! La entrada fou plena; però al sol hi havia *taques*.

TITO FLAVIO

—Què li ha sortit a la Marieta?

—El que li ha sortit, no ho sé; però el que li ha entrat, sí...

UNA HORA TONTA...

DESPRÉS de sis hores de penós viatge per mals camins i montat a llocs d'una somera coixa, vaig arribar al poble que ja era nit.

Els amos del forn on anava destinat per arreglar la màquina, com que fixament no sabien quan arribaria, res tenien preparat. Però com que quí vol, pot, amb molt poca estona la mestressa m'arreglà un sopar que Déu n'hi dó. Me'l vaig cruspí, i sense més romanços a dormir falta gent.

Al despertar-me, pel matí, vaig veure que la meua habitació i la d'ells sols les separava un estret passadís, embans de fusta i que per portes servien unes cortines virolades.

L'amo, que era el cap de pastera i paler al mateix temps, dormia de dia; i la mestressa dormia en el mateix llit mentre ell enforjava. Ell era un bon jan i molt treballador, i ella lo que es diu una xicota molt caia.

Al veure'm, em preguntà:

—Què: ha descansat bé?

—Molt bé—vaig contestar.

—Si necessita alguna cosa—prosseguí,—la de-mana amb tota franquesa. Aquí estic per servir-lo.

A la nit següent, com que no estava tan fatigat, en el llit no hi podia dormir de cap manera, i entre despertar i neguitós vaig sentir pujar la mestressa, i mentalment vaig veure com es despu-

llava, com buscava lo que busquen les dones estant en camisa, i, pel grinyolar del somier, que es ficava al llit. Vaig passar un rato com per mi sol!

Serien les tres del matí, que l'arrossegar d'una cadira em desvetllà. També despertà a la mestressa, perquè sobresaltada cridà:

—Quí hi ha aquí?

Era el marit, que havia pujat a les fosques, i per calmar-la digué:

—Sóc jo. Dorm, dorm...

Sí, sí... Dorm, dorm... I quina manera de dormir! Al poc rato el nyic-nyic del somier, uns sospirs mal continguts, un respirar fadigós i l'exclamació de: «Bueno, però no em mosseguis», que indiscretament digué ella, em va convèncer que en el dormitori veí practicaven el vice-versa del sisè manament...

Al baixar a la botiga jo estava descompost i malhumorat. La mestressa, alegroia i satisfeta, em preguntà:

—Què: ha descansat bé?

—D'aquella manera...—vaig contestar.—A la matinada he passat un rato amb fort dolor de tri-pes com... el braç...

I ella, mirant-me de fit a fit, expressivament exclamà:

—Si que ha sigut tonto! Per què no m'ho ha dit? Ja li vaig dir que estic per servir-lo!...

—Que animal has estat!—vaig pensar.—Es ben cert que tots tenim una hora tonta!

SADOR

ENSENYAR A QUI NO SAP...

...Es sempre una escaient obra de misericòrdia; mes hi ha especials circumstàncies en les quals es fa enutjós practicar-la, com li succeí no fa gaire temps a un amic meu, l'Artur, el qual em contà un bonic cas, de la següent manera:

—Faltaven pocs dies perquè en la nostra família es celebrés una festa d'ídem, amb motiu del casori de la Matilde, ma única germana. Ja havíem sopat; jo tenia un llibre a les mans, a punt d'investir el pròleg; la mare se n'havia anat al llit, amb una migranya de mil dimontris, i el pare, per exigències del negoci, era al teatre, acompanyant a un de sos millors clients forasters. De sobte s'entaulà entre ma germana i jo aqueix diàleg:

—Artur, ja no sé com fer-ho per aconseguir que la mamà em digui quelcom de la nova vida que vaig a empendre...

—Els seus motius tindrà, dona! Si em vols creure, no t'hi amoinis.

—Ja ho dius, tu! Però, a qui haig de recórrer.

doncs? Ah! Si fossis com cal, vet aquí una ocasió magnífica, ara que estem sols, per... (com t'ho diré?), això és, per iniciar-me en el coneixement dels misteris matrimonials.

—Vaja, no goso, Matilde... Pensa que es tracta d'un assumpte escabrosíssim, i temo ferir la sensibilitat. No pots capir quina contrarietat em causaria que la corona arribés a enrogir d'averonyiment!

—No em creia que fossis tan talòs, Artur! Home, explica-m'ho metafòricament, i no em passarà res de tot això!

—Veig que, mal que em pesi, vols aconseguir ton propòsit, més que tossuda! En fi: vaig a provar de fer-me entendre, que ho dubto. Figura't que el teu marit, quan ho sia, tan prompte us veieu sols, de bones a primeres, posarà a ta disposició, a ton lliure albir, un suposat formós objecte, el qual, per a donar-li un nom, diguem que és una afirmació: el sí; llavors tu, en justa correspondència a sa lliberalitat, li faràs generosa ofrena d'una... manca d'objecte, que haig de dir-ne una negació: el no; després de dedicar-vos a l'inevitable intercanvi d'un feix de petons i un gabadal d'abraçades, acostareu, unireu (millor dit, encastareu!) aital elements, positiu i negatiu, de l'amorós combat...

—No parlis més, Artur! I abans de l'any potser esdevingui el dubte...

—Què vols dir?

—Sí, home; el que sé jo... si serà nen o nena!

Davant d'aqueixa espeterrant sortida, no vaig poder per menys d'objectar a ma germana:

—Vés, noia, vés en nom de Déu, que me'n pots donar onze a acabar a dotze!

I fent-me una xiroia ganyoteta, l'espavilada Matilde em preguntà, amb accent picardiós:

—De què, Artur? De nebots?...
Prrus

LA CAMISA

El papà.—I no has comprat res a París, fill meu?

El fill.—Si amb prou feines m'han arribat els quartos! Allí tot està caríssim! Figuri's que una camisa, una trista camisa, em va costar cinc cents francs!

El papà.—Alça! I que no t'hi descalces.

El fill.—Li dic que sí, papà...

El papà.—Noi, aquesta no passa. Es que era de seda? Ni així. Tindria brodats de plata? Aplicacions d'or?

El fill.—No. Es que... sap?... a dins hi havia una franceseta molt bufona!

El papà.—Ah! Bé!...

UNA LLIÇO

La Lolotte, una meuca parisenca d'aquelles d'upa, es va fer una lleugera ferida al cap d'avall de l'esquena. Res: un troç d'ampolla de xampany, trencada en el fragor d'una bacanal pistonuda, que li va fer una rascadeta.

Però com que el lloc era de compromís i la Lolotte no volia quedar gens «desfigurada», envià a cercar un metge i avisà al primer que trobà en el llistí de telèfons: al doctor Garrigueta.

Aquest acudí i examinà la insignificant ferida, cosa que haurien volgut fer molts, sols per presenciar tan divins panorames i tocar aquelles carns de setí, i aquell cos escultural...

Acabada la cura, el doctor Garrigueta digué:

—Senyoreta... on me puc rentar les mans?

La Lolotte es tornà vermella de ràbia. Rentar-se les mans després de tocar-la a n'ella! Després de tocar aquell cos que es podia llepar, perfumat i sedós...

—Que tornarà, doctor? — preguntà, contentint-se.

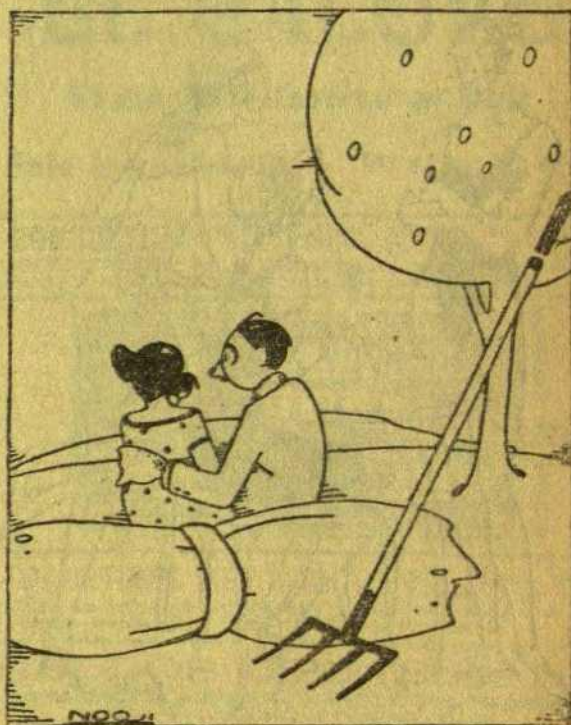
—Sí. Demà passat.

A l'endemà passat, a l'anar a començar la cura, la Lolotte digué:

—Que m'ha de tocar, doctor?

—Està clar. Com vol que ho faci?

—Doncs, si m'ha de tocar... farà el favor de rentar-se les mans, abans?

—T'agraden els ous, Maria?

—Per beure'ls, sí, Tonet.

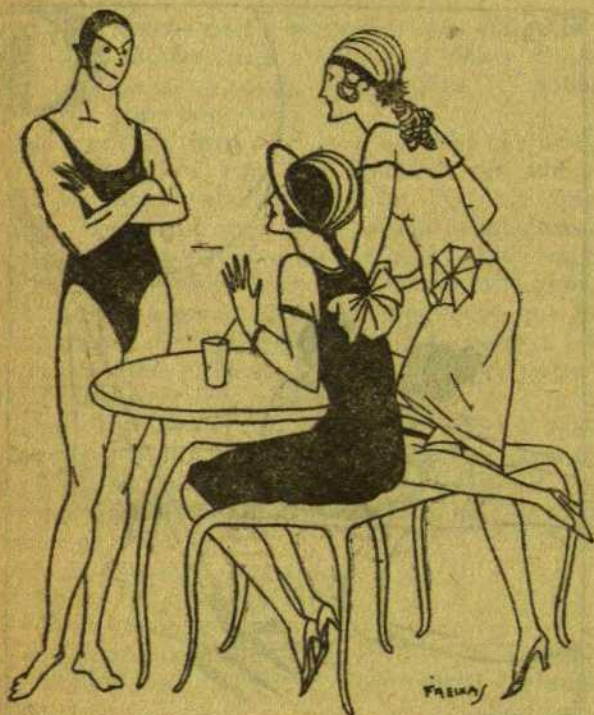
EXTENSIÓ UNIVERSITÀRIA

Al regne de València es veu que abans era un pecat dels grossos o un delicta dels més perseguits el que un home s'entengués amb una dona que no fos la seva o no fos pública. Es a dir, que la «fornicació» clandestina era perseguida amb aquell rigor, i al que l'atrapaven «jugant», ja havia rebut. Si avui seguis aquesta costum, ¡quina feinada tindria la policia a Barcelona!

Però el dia 23 de desembre de 1446, el Concell de València va pendre un acord que afavorí als pobres malcasats que no volien anar de burilla. Diu així dit acord:

«Item prouexen e ordenen més abant que si algun habitador de la ciutat se enfogira de la mul·ler, per adulteri o altre crim per ella comés, en tal cas sia premés al dit home tenir en sa casa per sa servitut una dona sens enconiment de alguna pena corporal o pecuniària. E que de tal home ni de la dona que ab aquell habitare o estare, los Justicies, llochitins ni regens de aquells, ni capdeguaytes, no sen puxen enpatxar encare que aquells usin carnalment, ni per via de composició, ni en altre manera, ni tocarlos a la porta, ni escalarlos la casa, etc., etc.»

No hi ha dubte que els legisladors d'aquell temps eren més savis que els d'ara.

—Que té por de mirar-me a la cara, senyoreta?
—Per què?
—Perquè veig que sempre mira més avall...

XAFARDERIES

*** Diuen i el diari ho porta, que la grapejada Exposició Internacional del Moble i Decoració d'Interiors... de butxaques, que tindrà lloc un dia o altre als fantàstics Palaus de la muntanya ex-maleïda, serà preparatòria de l'altra gran, futuríssima i plusquamperfecta, Exposició d'Indústries Elèctriques.

Els que estan més ben enterats que nosaltres diuen que allò serà una espècie de *juerga* continua: que hi haurà tiberis, saraus, focs artificials, bombes de les que s'inflen, xarel·lo d'espuma, maniquís més o menys vivents, chor general i apoteosi...

També diuen que no hi mancarà cap moble, que hi haurà de tot fins aparells sanitaris i d'higiene i de preservació... En la Retrospectiva hi haurà, entre altres coses, el llit de Cleopatra, el sofà de Solima, la carabina d'Ambrosio, el bidet de Maria Antonieta, el paraigües d'en Gual, l'estrenyacaps d'en Puig i Cadafalch, les taules de la llei; i ara que parlem de taules, n'hi haurà una de joc autèntica del gran Casino de Sant Sebastià. L'ha anada a buscar un regidor. La taula sola, pelada, costa una pila de pessetes, però no és cara perquè diuen que és la mateixa on Jodes es va jugar els 30 sous que va cobrar per l'atemptat aquell. Ah! La taula és de roure... *Félix qui potest*, etc... com diu que deien els latins.

*** En un poble de prop de Ganollers, visitarem la església, i el sagristà, que ens feia de «cicerone», ens va dir, tot cofoi:

«A l'altar major hi ha un pet d'imatges que fan força peça. De sants i àngels n'hi ha un femer. Oh! I hi ha uns apòstols que no són pas pu... nxenflas...!»
Oh, santa ingenuïtat!

*** En un Diccionari de la llengua castellana hi trobem la següent parauleta, en la lletra I:

Idiosimbaloscopia.

Saben què vol dir? Doncs vol dir «coneixement dels signes perteneixen a tal o qual acció».

I anant buscant trobem que «imbeato» vol dir infeliç; «ilapso», caiguda suau; «ilecebros», encant; «idiotrofia», la meua constitució; «impróvido», desprevingut; «imbele», flac; «ilutarme», cobrir-me de llot; «impígeron», actiu; i una colla més.

No ho haurien dit mai, oi?

*** Els nostres llegidors tots deuen sapiguer que a París, entre els grans magatzems, hi figuren «Le Printemps» (La Primavera) i «Le Bon Marché» (El Barato). Basat en el nom d'aquestes dues cases trobem en una revista francesa un xisto que té gràcia:

Un fulano es presentà en el cafè, amb la cara plena de grans i pústules sospitoses.
—Això deu ésser «de printemps»—li fa un dels contertullis.

—No. Això és «de bon marché».

*** A Sans, dies passats, es produí una grossa alarma perquè un veí sortí al carrer cridant foc! foc!. Tot-hom hi corregué i es trobaren en que no hi havia tal foc, sinó uns lladregots que foren aixampats.

Quan a la Delega es preguntà al dit veí per què havia causat la falsa alarma, respongué:

«Perquè si hagués cridat lladres!, no hauria vingut ningú!»

D'això se'n diu conèixer l'interior de les persones.

[illegible]

—jo sé firmar amb la mà esquerra.

—Sí? Doncs el meu marit, que és jutge, cada dia que falla un plet, firma amb les parts.